

Vi som vill opp

September 2014. Vargtimmesvaka på mitt hotellrum i Kufstein, Tyrolen. I spänd grubblan: Hur ska det gå med allting? Projekt: att bestiga Ellmauer Haltspitze, högsta toppen i närliggande Kaisergebirge (2.344 m). För sisådär nästan 50 år sen försökte jag precis detta både två och tre gånger. Men ösregn, magsjuka m.m. kom emellan, kanske vågade jag inte riktigt?

Men nu, i mitt 64:e levnadsår, ska det ske. Nu är det nu eller aldrig!

I mestadels regn- och ruskväder når jag Grutenhütte på 1.620 m höjd, efter ett par dagar. Övernattar där. På natten utbryter störtregn. Ligger på min primitiva lagerbett, alldeles under ett plåttak, och ljudet av regnet är öronbedövande. Jaha, suckar jag, det blir inget den här gången heller. Jag får gå ner i dalen igen med svansen mellan benen. Sikten är noll häruppe i molnen, och så slipperregnet därtill. Omöjligt.

Men så, strax före gryningen: Som genom ett under upphör regnet. Molnen finns kvar, men nu mest långt där nere, på lägre höjd. Upp mot topparna öppnar sig gluggar av blå himmel. *Nån däruppe måste gilla mig*, tänker jag, och beger mig iväg.

Det är nog så lättgången till en början. Men svårare och svårare blir det. Det är en så kallad *Klettersteig*, men *nur für geübte*, om ni förstår vad jag menar. En passage på drygt hundra meter består av järnkrampor inslagna i en absolut lodrätt bergvägg. En vajer finns att hålla sig i, men men men... Ofarligt, men bara så länge man tar det väldigt lugnt och försiktigt; långsamma, väl övervägda steg, aldrig släppa greppet om vajern.

Egentligen skall man naturligtvis inte klättravandra ensam som jag gör här. Man ska vara minst två, *eingeseilt*, alltså ihopbundna med säkerhetslina. Man skall koppla sig till säkerhetsvajern i bergväggen med en karbinhake. Man skall ha hjälm, ifall stenar lossnar ovanifrån och träffar en i skallen.

Snubblar man ensam, är det slut. Stukar man foten är man hjälplös; ingen mobiltäckning här.

Vidare på min himmelsväg: en gott och väl tio meter lång lodrät stege av järn, inslagen i bergväggen, den tycks leda rakt upp i himlen. Att klättra uppför den, med hundratals meter störtstup bakom ryggen...

Men det märkliga är att jag behåller lugnet. Modig? Jo, för all del, men faktum är att jag inte känner efter. Rädslan är blockerad. Går bara vidare, löser problemen allteftersom; lugnt och försiktigt, men utan minsta tvekan.

Och så till sist: *toppen!* Starka sinnesrörelser; stolt, glad, njuter på toppen av allt. Åt alla håll, så långt jag kan se, bergstoppar, moln, himmel. Åh – den där härliga känslan av *rymd!* Nära kanten, i intimkontakt med stupet. I full närvaro, längst upp, sinnessjälen rymdflyger. Allt är tillgängligt under mig; inom och utom och bortom mig. Upplevelsen genomsyrar hela min varelse.

Bergstoppar, träd, kyrktorn, skyskrapor – sak samma, *jag måste bara opp!* Sen så långt tillbaka jag kan minnas har det varit så.

Mötte några trevliga tyskar senare, när jag var på väg ner från toppen. De undrade vad jag var för en idiot som gick här ensam, utan säkerhetslina, utan hjälm osv. Jag försvarade mig med att säga att jag *so wie so* redan var 64, och inte så mycket att spara på egentligen...